Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація вôлъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, двери 10

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѣ ôдъ порта. Рукописи не звертають ся

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Газеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . 20 к.
Поединоке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поединоке число 3 кр

Ч. 184 | Нинѣ: гр. Флора / рим. Фелікс. | Завтра: Андрея Стр. / Раймунда | Второкъ 18 (30) серпня 1892. | Всходъ сонця 5 г. 17 м.; заходъ 6 г. 43 м. Баром. 764 терм. + 26·0° + 12·0°. | Рôкъ II.

Кôлька гадокъ о шпихлѣрахъ громадскихъ.

Недавно писали мы о читальняхъ „Просвѣты“, що они мѣжь иншимъ мають право закладати въ громадахъ шпихлѣрѣ. Коли хто богато говорить, що треба собѣ самому помагати, то повиненъ якъ разъ скористати зъ того права и старати ся заложити у себе шпихлѣръ. А якъ бы де и не було читальнѣ „Просвѣты“, то и сама громада може подумати о тôмъ, якъ бы заложити у себе громадскій шпихлѣръ. Такій шпихлѣръ, велика выгода для громады. Въ потребѣ не треба кланяти ся захланному купцеви, не треба переплачувати зерна, а можна пôти до громадского шпихлѣра, позычити собѣ зерна, а за выгоду звернути якусь невеличку мѣрку, яку означить громада. Притôмъ бодай знає ся, що мѣрка тая останесь въ громадѣ, а не опинить ся въ рукахъ несовѣстного купця, котрый впрочôмъ и не вдоволивъ бы ся такимъ малымъ процентомъ.

Вагу громадскихъ шпихлѣрѣвъ зрозумѣло вже богато нашихъ громадъ и позакладало ихъ у себе. Спершу звычайно дивлять ся на се люде кривымъ окомъ и кажуть: „Моя хата зъ краю“, але якъ уже вôдважили ся дещо зложити въ хосенъ громадского шпихлѣра, а вôдтакъ въ потребѣ и запомоглись у нѣмъ, то й побачили, яке то добро такій шпихлѣръ.

Отъ що пише оденъ господарь о такихъ шпихлѣрахъ, а зô словъ єго можна богато навчити ся. Вôнъ каже такъ:

„Селяне не журять ся дуже о завтрѣшный день и зовсѣмъ не числять ся зô своимъ добромъ такъ, щобы оно имъ старчило на цѣлый рôкъ. Звычайно бувае на селѣ такъ, що якъ жнива добри, то й дома добре, а якъ жнива не допишуть, то на переднôвку крайна нужда. Нѣхто не подумае заздалегôдь о тôмъ, якъ бы тому зарадити, а все дѣє ся, якъ Богъ дасть. А ту якъ разъ єсть спосôбъ, якъ бы тому зарадити. Нѣхто не знає, якй будуть жнива за рôкъ, за два. Можуть бути добри, але можуть бути и лихй. То чому не подумати бы, якъ бы забезпечити ся вôдъ голоду, вôдъ лихвы на такй лихй часы? Ту можна собѣ помогти найлѣпше шпихлѣрами громадскими. Коли жнива незле выпали, то треба дещо переховати на гôршй часы. А що урожай сего року не такій дуже лихій, то розумъ наказує, скористати зъ того и забезпечити ся на будуче.

Селяне не все можуть щадити грошѣ, бо они и не привыкли до того и правду сказати, не вмѣють щадити. Если такъ, то на бѣду єсть у нихъ лекшій и лѣпшій спосôбъ. Хочь бы жнива и не були дуже добрй, то все таки кождый господарь може вôдложити якусь пайку збôжа до громадского шпихлѣра. И кождый селянинъ радше дасть троха збôжа, якъ грошѣ, бо зъ грôшми тяжше єму розлучити ся та й впрочôмъ грошѣ потребує вôнъ на пильнй выдатки, якъ на податки и иншй орудки.

На прикладъ подумаймо собѣ, що въ якôйсь громадѣ єсть 300 господарѣвъ рôльникôвъ и кождый зъ нихъ дасть до громадского шпихлѣра пôвъ кôрця зерна; то вже въ першôмъ роцѣ шпихлѣръ такій мавъ бы 150 кôрцѣвъ зерна. Крôмъ збôжа можна бы такъ само и картофлю збирати у шпихлѣрѣ. Розумѣє ся, зъ самого початку була бы то даровизна до шпихлѣра, але даровизна тая оплатила бы ся колись въ десятеро тымъ, що єѣ зложили. Въ той спосôбъ зложеный шпихлѣръ сельскій вже въ першôмъ роцѣ мôгъ бы помагати потребуючимъ, а по кôлькохъ лѣтахъ то люде и не знали бы голоду та переднôвку. Кождый въ потребѣ зычивъ бы зô шпихлѣра збôже, а по жнивахъ вôддававъ такожь збôжемъ, або й грôшми, коли може, а якъ бы не вôддавъ, то громада мала бы право стягнути вôдъ него. Залежало бы то вôдъ того, якъ бы собѣ громада постановила. Зôбранй селяне зъ якоись громады могли бы такожь установити, що коли шпихлѣръ для всѣхъ мае бути, то всѣ мають и зложити свою частину, богатшй вôдповѣдно бôльшу частину, а бѣднѣйшй меншу, и такожь, яку мѣрку мае довжникъ дати до загального шпихлѣра за тую выгоду, що не потребувавъ нераз солено заплатити за збôже жидови. Взагалѣ всякй постановы що до шпихлѣра, ухвалювала бы собѣ громада.

А теперь спытае дехто: Хто мае право користати зô шпихлѣра, коли вже въ нѣмъ збôже єсть? Розумѣє ся, кождый мешканець громады мае право позычити собѣ збôже зô шпихлѣра, то значить, не лише рôльникъ, але и безрôльный батько родины. У кого єсть рôля, той зверну въ бы довгъ збôжемъ, а у кого нема, той мôгъ бы звернути грôшми, або и вôдробити. Атже кожда громада мае якусь свою роботу: мусить дороги направляти, мосты и т. п.; то кождый такій безрôльный довжникъ громадского шпихлѣра мôгъ бы свôй довгъ вôдробити. Черезъ те такій шпихлѣръ бувъ бы власностію всѣхъ и комoрою громадскою. Кождый мавъ бы право користати зъ него, але й кождый мавъ бы обовязокъ

Горохъ тогды — горохъ опôсля.

Зъ ческого — Франтішка Добіяша.

— Андрусю, возьми собѣ гороху — казала служниця Варка до паробка Андруся при обѣдѣ на приходствѣ.

— Ей, буде зъ мене, я гороху не люблю. Кобы такъ мясо, то бы ще попоѣвъ. Колибъ були бодай пироги, то ще яко—тако. Але горохъ то хиба вже тобѣ лишу — вôдпекувавъ ся Андрусь.

— Бери бо ще собѣ! Такій смачный, а якъ помащеный! Подиви ся лишь, кôлько на нѣмъ омасты — захвалювала Варка Андрусеви горохъ, а видко було по єѣ охотѣ, зъ якою ѣла, що дѣйстно знаменитый.

— Колижь бо я не хочу; нехай бы бувъ и ще разъ такъ добрый, коли я вже наѣвъ ся, — обстававъ Андрусь при своѣмъ.

— Кобы я такъ була тобою, то взялабъ собѣ бодай покоштувати; горохъ бачишь, то найлѣпша пожива на свѣтѣ — захвалювала Варка Андрусеви, якъ та покуса.

Андрусь признаючи добре серце Варки бравъ собѣ гороху, але зъ дотепомъ, абы Варка не гнѣвалась на него и щобы друга челядь зъ него не смѣяла ся.

Взявъ отже ложку до рукъ, обернувъ єѣ другимъ бокомъ и ставъ собѣ нагортати гороху зъ миски до своєѣ тарѣлки. Набравши такимъ способомъ за досыть довгу хвилю и середъ смѣху може всего десять зеренъ, почавъ вылововати зъ тарѣлки зерно за зерен-цемъ вилками обернувши ихъ горѣ хребтомъ.

Такимъ способомъ донѣсъ Андрусь до губы зъ половину „свого“ гороху, закимъ други вже все зъѣли. Веселожь було при тôмъ обѣдѣ, було весело и опôсля, кôлько разôвъ хто собѣ нагадавъ, якъ то Андрусь ѣсть горохъ. Всѣ смѣяли ся зъ того. И панъ-отецъ смѣяли ся зъ того дотепу Андрусевого, але все таки докинули:

— Андрусь, коли мае иншои стравы до сыта, то перебирае. Але дивись, Андрусю, щобы сь колись не просивъ Бога, абысь хочь гороху мавъ подостаткомъ.

Андрусь служивъ дальше на приходствѣ за паробка а Варка за дѣвку. Працювали пильно, слухали панъ-отця а такъ и господарь и слуги були спôльно вдоволенй изъ себе.

* * *

Але кождый знає, що добрый бытъ боки розпирає и що нѣчо намъ такъ скоро не огидне, якъ добрый бытъ. А вжежь що й любовь то не якійсь тамъ катранъ.

Андрусь служивъ зъ Варкою на приходствѣ котрыйсь тамъ вже рôкъ, задививъ ся на Варку а Варка на него. Привыкли до себе та и полюбили ся. Вже и прирекли собѣ, що поберуть ся.

— Кобы я лишь бувъ вже разъ вôльный вôдъ того проклятого войска, такъ заразъ поберемо ся — говоривъ Андрусь Варцѣ.

— А коли пôдешь до бранки, то я буду молити ся, абы тебе до дому пустили, — додавала Варка надѣє Андрусеви.

Прийшла бранка и Андруся пустили домôвъ, якъ то вôнъ и Варка собѣ того бажали. Могли вже пôбрати ся. Але якъ то лишь сказати панъ-отцеви? Андрусь и Варка ломили собѣ тымъ голову. Они бачите, знали, що панъ-отецъ будуть имъ вôдраджувати, бо нѣчого не мають, лишь чотири голй руки.

— Та чого намъ боятп ся панъ-отця? Атже зъ нихъ чоловѣкъ добрый. А скажуть що, то скажуть, а все таки насъ опôсля повѣнчають. Побачишь; я ихъ добре знаю — казавъ Андрусь Варцѣ.

* * *

— Всечестнй панъ-отчику, мы бы хотѣли зъ Варкою пôбрати ся. Прошу красненько вашои ласки, не противтесь тому. Мы не можемо безъ себе жити, такъ любимо ся, та вже й такъ порадили ся зъ собою, що поберемо ся. Мы бы радй щобы вже сей недѣлѣ ишли заповѣди. — Такъ говоривъ Андрусь одного дня незадовго по послѣднôй бранцѣ, набравши вôдваги.

— А щожь васъ такъ пече? — спытавъ

пильнувати его зарôбно и дбати о добру господарку въ нѣмъ.

Може трафити ся, що черезъ оденъ рôкъ або й бôльше були бы урожаѣ добрѣ и мало хто користавъ бы зô шпихлѣра. Тогды збôже збиралось бы и лежало бы дармо. Щожь тогды чинити? Менѣ здае ся, — каже той господарь — що якъ бы збôжа за богато назбирало ся въ шпихлѣри, то частину его можна продати, а грошѣ зложити на процентъ въ касѣ громадскôй, котра звычайно не мае богато грошей: Въ такій способъ маєтокъ шпихлѣра бувъ бы забезпеченый, каса громадска вспомогла бы ся, а все те вышшло бы на користь цѣлои громады. Розумѣе ся, що зарядъ шпихлѣра выбирала бы собѣ сама громада, то есть выбирала бы собѣ чесныхъ господарѣвъ на рôкъ, або й на довше до завѣдуваня шпихлѣремъ.

Чи треба ще доказувати, якій хосенъ зъ громадскихъ шпихлѣрѣвъ? Я думаю, що хто зрозумѣвъ, до чого они и кому въ користь, той самъ видить вагу ихъ и буде старати ся заложити у себе такій шпихлѣръ".

Теперь, коли у насъ жнива кôнчать ся и господарѣ все таки дещо злишного зерна мають у себе, нехай розважать и тыхъ кôлька гадокъ о шпихлѣрахъ.

Справа еміґраціѣ селянъ до Россіѣ.

Декотрѣ часописи доносять о переходженю нашихъ селянъ до Россіѣ несотворенѣ рѣчи. Вѣстямъ тымъ не треба вѣрити, бо они по найбôльшôй части схопленѣ зъ воздуха и суть зовсѣмъ безосновнѣ. Такъ подали декотрѣ часописи сензацѣйну вѣсть, що зъ Сѣнявы въ повѣтѣ ярославскôмъ выходять селяне великими масами до Россіѣ. Kuryer Polski помѣстивъ допись зъ Сѣнявы, въ котрôй якійсь офіціялістъ доносить, що объѣзджаючи що день поля вздовжь границѣ, видить, якъ селяне выходять громадами за границю россійску. Дня 20 с. м. мало перейти черезъ границю ажь „сто трицять (!) селянъ." Офіціялістъ, пишучій зъ Сѣнявы — каже Gaz. Lwowska — не додавъ въ котрôмъ повѣтѣ та Сѣнява, а Gaz. Narodowa поспѣшила ся доповнити ту вѣсть и додала, що въ Сѣнявѣ въ Ярославщинѣ ширить ся горячка еміґраційна. И отъ трѣвога пущена зъ легкимъ серцемъ! Однакожь по найточнѣйшôмъ розслѣдженю тои справы, на основѣ найвѣродостойнѣйшихъ информацій, можемо завѣрити, що анѣ оденъ селянинъ зъ Ярославщины нѣгде не выемиґрувавъ, що отже вѣсть о выходженю селянъ зъ того повѣта, не мае найменшои пôдставы. Того класичного свѣдка, що объѣзджае поля вздовжь границѣ и веде розмову зъ селянами, треба бы хиба шукати въ иншихъ Сѣнявахъ, котрыхъ есть споре число въ Галичинѣ, крôмъ ярославскои. Єсть именно Сѣнява въ Сянôцкôмъ и коло Нового Торга, — есть такожь Сѣнява — и въ сѣй справѣ найимовѣрнѣйше — въ збараскôмъ повѣтѣ, хочь зъ вôдтамъ не наспѣли доси нѣякѣ алярмуючѣ вѣсти.

Зъ рускихъ товариствъ.

Дня 24 липня вôдбуло ся въ Стопчатовѣ вôдкрытє новои читальнѣ „Просвѣты". Того дня около 10-ои год. по служебѣ Божôй, зôйшли ся люде, запрошенѣ красною проповѣдею отця духовного, на вôдкрытє читальнѣ до хаты начальника громады, Онуфрія Заячука, декорованого сего року за 36-лѣтну войтôвску службу срѣбнымъ хрестомъ заслуги.

Тутъ по водосвятю и освященю комнаты на читальню та по теплôмъ словѣ о. Альфреда Сѣменовича, отворивъ начальникъ Заячукъ зборы. Головою зборôвъ выбрано однодушно о. Сѣменовича, яко першого основателя читальнѣ, правдивого батька и опѣкуна громады. О. Сѣменовичь въ краснорѣчивôй промовѣ горячо вôзвавъ громадянъ, щобы сплатили довгъ бѣднôй своѣй вôтчинѣ спôльною працею и просвѣтою на славу еѣ имени, абы заяснѣла межи славяньскими народами розумомъ и правдивымъ поступомъ своихъ дѣтей. По сѣй промовѣ заразъ вписало ся въ члены читальнѣ „Просвѣты" ажь 62 господарѣвъ, а всѣ однодушно сказали: „Доти не спôчнемо, доки не буде членôвъ 200, и тогдѣ здвигнемо дôмъ для читальнѣ"!

Опôсля выбрано выдѣлъ, до котрого увôйшли: о. А. Сѣменовичь на голову, вôйтъ Ол. Заячукъ на его заступника, писарь Дм. Гальчукъ на секретаря, Мих. Солонинка на скарбника, Вас. Заячукъ на бібліотекаря, Гавр. Грекуль и Фед. Паланюкъ на заступникôвъ.

По вечерни члены знову вôбрали ся въ читальни, а коли о. голова пояснивъ новый статутъ „Просвѣты", всѣ зацѣкавились справами касъ позычковыхъ, шпихлѣрѣвъ, та спôлокъ господарскихъ, и хвалили собѣ статутъ „Просвѣры", та жалували, що повѣтъ коломыйскій такъ мало мае читалень „Просвѣты", мабуть задля нечинности філіѣ въ Коломыи. Свято отвореня читальнѣ закôнчилось вôдспѣванемъ красныхъ пѣсень нашихъ и взаимною заохотою до спôльного труду въ ново заложенôмъ розсаднику просвѣты.

Переглядъ політичный.

Вчера по полудни наспѣла вѣсть, що Є. Величество Цѣсарь, зъ причины великои небезпечности холеры, не приѣде до Львова. Появившій ся вчера вечеромъ додатокъ до Gaz. Lwowsk-ои такъ о тôмъ звѣщае: Єго Цѣс. и Кор. Апост. Величество, Найяснѣйшій Панъ, маючи передовсѣмъ, якъ завсѣгды, на увазѣ добро Своихъ народôвъ, спонуканый печаливостію, щобы въ виду зближуваня ся холеры, численнѣй зборы людей въ часѣ намѣренои подорожи Монаршои до Галичины, тои небезпечности не збôльшили, постановивъ ту свою подорожь, зъ такимъ бажанемъ черезъ цѣлый край ожидану, вôдкликати. Край нашъ, маючи въ тôмъ постановленю ще оденъ доказъ бôльше завсѣгды печаливои опѣки Найяснѣйшого Пана, вôдчуе безъ сумнѣву тымъ бôльше жаль, що не буде мати щастя повитати улюбленого Монарха. Зъ невысказанымъ жалемъ приходить ся намъ подати то до публичнои вѣдомости.

Законъ о заряджeню противъ заразы на худобу, дальше законы о запомозѣ въ сумѣ 500.000 зр. для урядникôвъ державныхъ и 8 міл. зр. для университетôвъ одержали Найвысшу санкцію.

Зъ Черновець доносять, що бар. Василько мае знову стати буковиньскимъ маршалкомъ краевымъ.

Найважнѣйшѣ вѣсти, якѣ наспѣли нинѣ зъ заграницѣ, то вѣсти про холеру. Показуе ся, що холера ширить ся вже по цѣлôй Европѣ. Зъ Мадриду, Парижа, Лондону, Глесґо, Гамбурга, Бремы, Альтоны, Липска и Берлина надходять вѣсти про проявленє ся тамъ холеры. Въ Берлинѣ оголосила полиція, що сконстатовано на жѣнцѣ, котра тамъ померла, правдиву холеру азійску.

панъ-отець, выдививши сь строго. Тажь нѣчого не маете.

— Будемо, прошу вашои ласки, панъотчику, лишь зъ рукъ жити. Тажь якось выжиемо, коли й другѣ зъ рукъ жиють.

— Выжиете, але якъ? Будете бѣду ѣсти а нуждою закусувати. Вже вамъ надоѣло у насъ въ добрѣ жити. Вы ще въ пѣре не поросли, а вже хочете вылѣтати. Але скажи менѣ, Андрусю — говоривъ панъ-отець дальше вже по батькôвски, поважно — скажи менѣ такъ правду, длячого хочешь женити ся, на що тобѣ женити ся? Отъ глянь на Кукучака, той такожь оженивъ ся та хотѣвъ зъ жѣнкою зъ рукъ жити. А що теперь мае? Зôйшовъ на дѣда. Немае що ѣсти, мае двое дѣтей, а жѣнка не може ему помагати. Що мае зъ того, що оженивъ ся? Бѣду и нужду. Лишись лѣпше у насъ и зъ Варкою працюйте ще кôлька лѣтъ, ажь чого доробитесь. Будете мати ще часъ пôбрати ся.

— Коли бо, лишь прошу васъ панъ-отчику красно-красненько, не гнѣвайтесь за то на мене та на Варку, то зъ нами инакше, якъ було зъ тыми Кукучаками. Они анѣ разъ нѣчого не мали, коли побирали ся, а мы таки щось маемо. Она мае красну теличку на приховку и пятнацять золотыхъ вѣна, а я, коли менѣ буде двацять и чотири, достану вôдъ брата трицять и сѣмъ золотыхъ и пятьдесять крейцарôвъ. А одежу обое такожь маемо. Що намъ бѣда зробить?

— Отожь того маете! Зъ тыхъ грошей пôде половина на весѣле, одежа пôдре ся борзо, а вôдтакъ що буде?

— Тажь будемо робити, абы якось выжити, а коли Господь Богъ дасть здоровля, то буде намъ добре.

— А коли котре зъ васъ занедужае, то що вôдтакъ?

— Та чоловѣкъ мусить мати надѣю, що буде добре. Най ся дѣе воля Божа.

— А Варка що, хоче тебе? Хоче вôддати ся за тебе?

— Вѣрте панъ-отчику, бôгми, що хоче. Лишь еѣ спытайте а почуете, що скаже. Она мене ще бôльше любить, якъ я еѣ.

— Алежь бо зъ васъ люде! И самѣ въ бѣду влѣзете и менѣ клопоту наробите. Де я такъ вôдъ разу слугъ возьму?

— Та що тото? Тото нѣчого. За то просимо вашои ласки, коли схочете, то мы васъ зъ Варкою будемо робити. Прийдемо рано обое и все поробимо.

— То вже не нѣяково. Коли слуга мае свôй кутикъ, то вже не служить такъ, якъ давнѣйше. Треба зробити се або то, а я де вамъ буду вôдтакъ шукати? Та про насъ байдуже, але якъ вы будете жити? Для васъ було бы таки лѣпше, колибъ вы ще кôлька лѣтъ послужили и пôдождали зъ весѣлемъ.

— Най вже буде якъ хоче, а мы бы таки радѣ станути вже разъ на своемъ хлѣбѣ, хочь мы и не такѣ богачѣ. Та й просимо васъ красненько панъ-отчику, голосѣть намъ сеи недѣлѣ заповѣди.

— Коли не слухаете рады, то трудно вамъ помогти. Заповѣди пôдуть, але мусите мати позволенє вôдъ вашихъ опѣкунôвъ, бо жадне зъ васъ ще не повнолѣтнє.

— Якось то буде. Я хотѣвъ лишь знати, чи будуть ити заповѣди, а коли будуть, то я вже якось о все выстараю ся. Господь Богъ нехай вамъ за то заплатить, красненько вамъ дякую, — сказавъ Андрусь и пôшовъ до своеи роботы.

* * *

Въ три недѣлѣ по тôй розмовѣ зъ панъотцемъ станули вже Андрусь зъ Варкою на власный хлѣбъ. Абы имъ було лекше жити, перенесли ся на Копаницѣ коло Старого Грозенкова, бо тамъ каждый ґазда приймае заробника въ комôрне, коли вôнъ помагае носити ему дерево на топливо.

Пôдчасъ роботы въ поли працювали обое пильно, найбôльше на приходствѣ. Що було потреба на житє, то собѣ заробили. але зъ лѣтного зарôбку мало имъ остало ся на зиму. А зима надôйшла скорше, якъ они собѣ гадали. Треба було жити зъ готового. Варчине вѣно вже проѣли, а Андрусь чи хотѣвъ чи нѣ пôгнавъ теличку на торгъ та взявъ красный грошь. Але й той минувъ ся, бо треба було всего купувати.

— Андрусю, знаешь що? Тѣ грошѣ дуже розходять ся и не знати, чи намъ ихъ стане до весны, коли будемо лишь таку по-

Въ Филипополи вôдбуло ся въ суботу торжественне вôдкрытє першои болгарскои выставы. Князь, вôдкрываючи выставу, зазначивъ, що она єсть великимъ тріюмфомъ мирнои культурнои роботы. Всѣ консуляты, крôмъ французского вывѣсили були того дня хоругвы. По вôдкрытю вôдбувъ ся пиръ, въ котрôмъ взяло участь 500 осôбъ.

Новинки.

Львôвъ дня 29 Серпня.

— **Именованя.** П. Намѣстникъ именувавъ ц. к. концепістôвъ Намѣстництва: Станіслава Боднара и Михайла Бохеньского, такожъ сповняючого службу при Выс. ц. к. Міністерствѣ вѣроисповѣдань ц. к. концепіста Намѣстництва дра Єронима Келлера ц. к. комісарями повѣтовыми; практикантôвъ концептовыхъ ц. к. Намѣстництва: Александра Сьвѣйковского и Петра Левицкого ц. к. концепістами Намѣстництва.

— **Перенесеня.** П. Намѣстникъ перенѣсъ ц. к. концепіста Намѣстництва, Володислава Ружицкого зъ Жовкви до Львова и придѣливъ єго до службы при ц. к. Намѣстництвѣ.

— **Поправчй испыты зрѣлости** будуть вôдбувати ся въ женьскихъ семинаріяхъ учительскихъ въ слѣдуючихъ речинцяхъ: у Львовѣ дня 5 вересня, въ Перемышли дня 6 вересня, въ Краковѣ дня 7 вересня.

— **Вечерокъ въ Бережанахъ.** Заходомъ Русинôвъ-академикôвъ вôдбуде ся дня 8 вересня въ сали касина мѣщаньского въ Бережанахъ вечерокъ зъ танцями на дохôдъ бурсы. Строй на вечерокъ народный або вовняный. Вступъ на салю 1 зр. Запрошеня вже розôслано, а коли бы хто черезъ похибку запрошеня не одержавъ, то нехай удасть ся листовно до академика С. Глѣбовицкого въ Бережанахъ.

— **На памятникъ Т. Шевченка** обѣцяли заходомъ панны Ольги Шухевичѣвнои надôслати вышивки слѣдуючй дѣвчата селянки зъ Тишковець: Олена Ґафтунякъ, Марія Беца, Марія Дзьомбакъ, Иванна Бѣгунъ, Олена Маркевичъ, Марія Маркевичъ, Доця Дзьомбакъ, Савина Каєтановичъ, Марія Бойчукъ, Марія Грималюкъ, Марія Скôцко, Марія Паращукъ, Параска Парѣйчукъ. Пôдносячи прилюдно сей незвычайный патріотичный прозвъ нашихъ подругъ сѣльскихъ зъ Тишковець, не менче заходы панны Ольги Шухевичѣвнои, вôдзываюсь до всѣхъ иншихъ подругъ, щобы идучи за симъ примѣромъ, прискорили здвигненє памятника. — Ирена Герасимовичѣвна въ Яновѣ коло Львова.

— **Институтъ для служницъ** заложивъ о. К. Селецкій у своѣй парохіи, въ Жужели коло Белза. Дня 27 с. м. вôдбуло ся посвяченє сего института.

— **Огнѣ.** Въ Мозолôвцѣ, въ пôдгаєцкôмъ повѣтѣ, въ ночи дня 24 с. м. спаливъ огонь всѣ будынки на приходствѣ о. Застирця. Огонь мала пôдложити якась жѣнка, котрой о. Застирецъ не позваливъ „жити на вѣру". Дѣялось се пôдчасъ забавы въ мешкальнôмъ домѣ на приходствѣ, де гостѣ заповнили биткомъ всѣ кôмнаты. Мешкальный домъ и церковъ лишили ся, а прочй згорѣвшй будынки вартй були до 5.000 зр. — Въ Боршевѣ, въ пов. перемышляньскôмъ, дня 22 с. м. згорѣло 10 загородъ селяньскихъ разомъ зъ зôбранымъ збôжемъ. Шкода выносить 10.600 зр., а була убезпечена лише на 1.080 зр. Огонь сей бувъ мабуть пôдложены — Въ Пôдлѣскахъ коло Судовои Вишнѣ згорѣло пять загородъ селяньскихъ зô всѣмъ збôжемъ. Огонь повставъ зъ неосторожности дѣтей. — Въ Клекотовѣ, въ пов. бродзкôмъ, згорѣли всѣ будынки на фôльварку. Шкода выносить 19.740 зр.; була въ части убезпечена. — Въ Чижкахъ, въ пов. самбôрскôмъ, згорѣла церковь філіяльна разомъ зъ внутрѣшнымъ урядженємъ. — Въ Бѣлоберегахъ, въ пов. ланцутскôмъ, згорѣли будынки одного господаря, а въ огни згорѣла одна дитина. — Въ Черхавѣ, въ пов. самбôрскôмъ, згорѣвъ млынъ водный Якова Пѣховича, вартости 1.500 зр.; шкода була въ части убезпечена. — Дня 22 въ селѣ Вербици пôдъ Угновомъ огонь спаливъ кôльканайцять стодôлъ зô збôжемъ, богато стогôвъ сѣна и стиртъ збôжа. До загашеня огню причинила ся дуже охотнича сторожа огнева зъ Угнова. Огонь повставъ въ наслѣдокъ удару грому. — Въ мѣсточку Мѣсце, въ пов. коросняньскôмъ згорѣло 59 домôвъ, стôлькожь стодôлъ, богато худобы, такъ що погорѣльцѣ въ крайнôй нуждѣ. — Въ Збаражи дня 27 с. м. досвѣта згорѣли въ самôмъ мѣстѣ три домы, вартй звышь 2.500 зр. Притôмъ показавъ ся великій бракъ воды. — Якъ на нинѣ то вже мабуть досить тыхъ невôдрадныхъ вѣстей о о пожарахъ.

— **Облава на дики.** Задля численныхъ жалобъ, що дики въ турчаньскôмъ повѣтѣ роблять значнй шкоды, зарядило тамошне Староство зъ кôнцемъ минувшого а въ початкомъ сего мѣсяця кôлька разôвъ облаву, пôдчасъ котрои застрѣлено 6 дикôвъ, а межи тими одного, що важивъ 4 сотнары и мôгъ мати 14 до 16 лѣтъ а также одну величезну льоху.

— **Пригода на зелѣзници.** На шляху межи Самборомъ а Воютичами найдено дня 21 с. м. чоловѣка зъ раною въ головѣ. Коли єму удѣлено першои помочи, раненый зôзнавъ, що зве ся Андрѣй Мелникъ и походить зъ Новоселицѣ. Ѣдучи нôчнымъ поѣздомъ до Самбора у снѣ минувъ вôнъ се мѣсто, а збудившися пôзнѣйше выпавъ зъ ваґона. А се мабуть такъ було, що Мелникъ выскочивъ зъ ваґона, абы дальше не ѣхати, и притôмъ зранивъ ся въ голову.

— **Фабрикантка ангелôвъ** На Знесѣню коло Львова увязнено въ пятницю жѣнку Петрушку за те, що убивала дѣтей. Она брала маленькй дѣти на плеканє а вôдтакъ — якъ кажуть люде — морила ихъ голодомъ и такъ забивала. Минувшои пятницѣ померла одна повѣрена ѣй дитина, а всѣ сусѣды стали казати, що се Петрушка убила дитину. Тогды поліція увязнила єѣ, а судъ зарядивъ слѣдство.

— **Утопили ся.** Въ Бистрици купавъ ся властитель Майнича, Артуръ бар. Брікманъ, 44-лѣтній мужчина, невмѣючій плывати. Не знаючи докладно рѣки, всунувъ ся въ якусь яму, ставъ кричати о ратунокъ, и хочь люде зъ поля сейчасъ надбѣгли, то вже було запôзно. Брікманъ утопивъ ся, а тѣло єго найдено ажь на другій день. Похоронъ вôдбувъ ся дня 26 с. м. — Дня 20 с. м. въ рѣцѣ Верешици въ Канабродѣ (коло Городка) утопивъ ся жовнярь 9-го полку драґонôвъ Михайло Карпеа, Румунъ зъ Буковины. Покôйникъ купавъ ся въ рѣцѣ та дôставъ ся на небезпечный виръ, де вже неодинъ утопивъ ся. Поспѣшившй єму на помôчь иншй два вояки якось выратувались, а Карпеа утонувъ, хочь бувъ зъ него добрый плывакъ.

— **На урльопъ**. Вояки що кôнчать сего року службу войскову, розходять ся вже нинѣ на урльопъ. Такъ розпорядивъ п. Міністеръ войны.

— **Конѣ въ капелюхахъ**. Послѣдными днями на улицяхъ Парижа дорожкарѣ убрали свои конѣ въ великй соломянй капелюхи, щобы сонце не пекло ихъ занадто въ голову. Звычай сей знаный вôдъ давна на полудни.

— **Кôтъ убійникомъ.** Въ Комарôвцяхъ на Буковинѣ лучила ся ось така незвычайна пригода. Въ хатѣ Антона Вершка скочивъ кôтъ на постѣль и ставъ тамъ грати ся ременемъ вôдъ ручницѣ завѣшенои на стѣнѣ. Ручниця упала и выстрѣлила та поранила смертельно 4-лѣтну довечку Вершка.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 29 серпня. Є. Вел. Цѣсарь поверне зъ Ишль до Шенбруна дня 1 вересня.

Берлинъ 29 серпня. Вчера вечеромъ приѣхавъ тутъ россійскій міністеръ Ґірсъ.

Петербургъ 29 серпня Урядово сконстатовано, що въ Люблиньской ґуберніи выбухла холера. До 26 с. м. було 14 выпадкôвъ занедужаня а 7 выпадкôвъ смерти.

Гамбурґъ 29 серпня. Дня 26 с. м. занедужало на холеру 416 людей а 150 померло; дня 27 с. м. занедужало 128 а померло 55.

Парижъ 29 серпня. Оногды було тутъ знову кôлька выпадкôвъ занедужаня на холеру, зъ котрыхъ три закôнчили ся смертію.

Петербургъ 29 серпня. Царь принимавъ міністрôвъ Вышнеградского и Віттого. Завѣряють, що рѣшенє въ справѣ вôдлученя кôлькохъ департаментôвъ вôдъ міністра фінансôвъ вôдложено задля трудностей, якй ся справа стрѣчає. „Правит. Вѣстникъ" заявляє, що вѣсть о выбуху джумы въ Персіи есть безосновна.

Гавръ 29 серпня. Вчера занедужало тутъ 71 людей на холеру а померло 25.

Петербургъ 29 серпня. Мѣсто Борисôвъ погорѣло; згорѣло 1000 домôвъ.

Филиппополь 29 серпня. Приѣхавъ тутъ оттоманьскій комісарь Джемаль-бей. На двôрци повитала єго цѣла комісія выставова и ввела торжественно до мѣста.

Ґлесґо 29 серпня. Занедужали тутъ два гамбурскй выходцѣ на холеру; ихъ вôдставлено до шпиталю.

живу купувати, якъ доси — вôдозвала ся Варка до Андруся якось по Благовѣщеню.

— Такъ щожь робити, коли ѣсти треба! — сказавъ на то Андрусь, якъ колибъ пытавъ ся Варки о раду.

— Та я знаю, що ѣсти треба, але треба бы купити собѣ якоись сытнѣйшои поживы, щобъ мы не були голоднй такъ скоро по обѣдѣ, — вôдповѣла Варка, розваживши мудро въ своѣй головѣ.

— А щожь бы такого купити? — спытавъ Андрусь.

— Ну, хиба ты вже забувъ, якъ то бувало панъ-отець все говорять, що найсытнѣйша пожива, то горохъ. Того собѣ купѣмъ! — рѣшила Варка.

— Дѣйстно, правду кажешь. Панъ-отець мали сего року горохъ трохи утлый. А они продали бы намъ єго дешево, бо мы имъ колись обое вѣрно служили. Пôдѣмъ до нихъ; купѣмъ пôвъ чвертки. Закимъ єго зъѣмо, стане якось инакше на свѣтѣ, — згодивъ ся Андрусь зъ Варкою вповнѣ, хочь колись не любивъ гороху.

* * *

— Просимо васъ красненько панъ-отчику, будьте ласкавй та продайте намъ пôвъ чвертки гороху — просивъ Андрусь панъ-отця, прийшовши на приходство.

Панъ-отець споглянувъ якось недовѣрчиво на Андруся, але не сказавъ нѣчого, лишь пôшовъ зъ нимъ на пôдъ, вôдмѣрити горохъ. Самъ поставивъ мѣру на купу, взявъ до рукъ вѣячку, обернувъ єѣ хребтомъ до горы, якъ колись Андрусь ложку, коли мавъ ѣсти горохъ и такъ набиравъ горохъ до мѣры. Кôлька разôвъ всунувъ вже такъ вѣячку въ купу и высыпавъ до мѣры, але на лопатѣ и не удержало ся и зеренця.

— Заждѣть, панъ-отчику, такъ бы вы не були готовй зъ тою пôвчверткою и до судного дня. Я буду мѣряти. И Андрусь взявъ вôдъ панъ-отця лопату та й заразъ насыпавъ повну мѣру.

— Отъ видишь, якъ то знаєшь, якъ мае ся горохъ набирати, а колись набиравъ ты єго оберненою ложкою, — говоривъ панъ-отець до Андруся, смѣючись добросердечно.

— Колись було зô мною инакше, а теперь инакше, — оправдувавъ ся Андрусь сумно.

— Такъ щожь я виненъ за той горохъ? — пытавъ ся Андрусь, маючи вже горохъ въ своѣмъ мѣшку.

— Нѣчого. Возьми собѣ єго такъ. Я радъ, що тобѣ вже горохъ смакує, то й дарую тобѣ єго — сказавъ панъ-отець на велику радôсть Андруся.

— Боженько святый нехай вамъ заплатить, панъ-отче, и най вамъ дасть за то довго ще прожити.

— Господь Богъ нехай тебе благословить.

— Оставайтесь зъ Богомъ, панъ-отченьку, и жийте здоровй за то, що намъ дарували.

— Выдыхайте здоровй. Иди зъ Богомъ!

И Андрусь урадованый пôшовъ чимъ скорше зъ горохомъ до дому.

Розкладъ поѣздôвъ зелѣзничихъ

(важный вôдъ 1 мая с. р.)

Вôдходять:	Курєръ		Особовый			Мѣшаный
До Кракова	3·07	10·41	5·26	11·01	7·56	—
„ Пôдволочискъ зъ Пôдв.	3·10	—	10.02	10·52	—	—
(зъ голов. двор.)	2·58	—	9·41	10·26	—	—
„ Черновець	6·36	—	9·56	3·22	10·56	—
„ Стрыя	—	—	6·16	10·21	7·41	—
„ Белзця	—	—	9·51	—	—	—
„ Сокаля	—	—	—	—	—	7·36
„ Зымнои Воды	—	—	4·36	—	—	—

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Крахевецкій

Инсераты („оповѣщеня приватнѝ") якъ для „Народнои Часописи" такъ также для „Ґазеты Львôвскои" принимае лишь „Бюро Дневникôвъ" Людвика Пльона, при улици Кароля Людвика ч. 9, де также знаходить ся Експедиція мѣсцева тыхъ ґазетъ.

Експедиція мѣсцева
НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ" ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,

улиця Кароля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневникôвъ" буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Инсераты („оповѣщеня приватнѝ") якъ для „Народнои Часописи" такъ также для „Ґазеты Львôвскои" вôдъ теперь буде принимати лишь горѣ назване „Бюро Дневникôвъ" Людвика Пльона.

Зъ друкарнѣ В. Лозинского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.